

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2253/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Стаменић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца ББ и ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1174/19 од 19.09.2019. године, у седници већа одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца ББ и ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1174/19 од 19.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1174/19 од 19.09.2019. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке и пресуда Основног суда у Смедереву П1 174/11 од 12.10.2017. године у седмом и осмом ставу изреке и у наведеним деловима се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 174/11 од 12.11.2017. године, у првом ставу изреке обавезана је тужена да тужиоцу АА, на име неисплаћених зарада по основу рада за време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, исплати појединачно означене износе за сваки месец са законском затезном каматом. У другом ставу изреке обавезана је тужена да за тужиоца АА уплати одговарајуће доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање на износе из првог става изреке. У трећем ставу изреке обавезана је тужена да тужиоцу ББ, на име неисплаћених зарада по основу рада за време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом. У четвртном ставу изреке обавезана је тужена да за тужиоца ББ уплати одговарајуће доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање на износе из претходног става изреке. У петом ставу изреке обавезана је тужена да тужиоцу ВВ, на име неисплаћених зарада по основу рада за време државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, исплати појединачно означене новчане износе са законском затезном каматом. У шестом ставу изреке обавезана је тужена да за тужиоца ВВ уплати одговарајуће доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање на износе из претходног става изреке. У седмом ставу изреке

одбијени су тужбени захтеви тужилаца ББ и ВВ којим су тражили да се тужена обавезе да им на име трошкова превоза за долазак и одлазак са посла исплати означене месечне износе са законском затезном каматом. У осмом ставу изреке обавезана је тужена да сваком од тужилаца накнади трошкове парничног поступка у износивама од по 11.780,00 динара, као и да им накнади и трошкове поступка насталих након спајања њихових поступака у укупном износу од 279.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1174/19 од 19.09.2019. године, у првом ставу изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом ставу изреке. У другом ставу изреке одбијена је као неоснована жалба тужилаца ББ и ВВ и потврђена првостепена пресуда у седмом ставу изреке. У трећем ставу изреке одбијене су као неосноване жалбе тужилаца ББ и ВВ и тужене и потврђена првостепена пресуда у осмом ставу изреке. У четвртном ставу изреке одбијен је захтев тужилаца ББ и ВВ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци ББ и ВВ су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложили су да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Београду је, решењем Р4 17/20 од 03.07.2020. године, предложио одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд налази да су, због потребе уједначавања судске праксе испуњени услови из члана 395. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), за одлучивање о ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној, с обзиром да је правни став изражен у побијаној одлуци о праву тужилаца на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада супротан правном схватању израженом у правноснажним одлукама и одлукама Врховног касационог суда у предметима са чињеничним стањем и тужбеним захтевом као што је конкретан, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 399. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члан 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код тужене и њихово место рада је у Полицијској управи у ... Тужбом тужиоци ББ и ВВ потражују накнаду трошкова превоза за долазак и повратак са рада за период од децембра 2007. године до новембра 2010. године, јер им у наведеном периоду тужена није платила ове накнаде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев налазећи да тужиоци нису доставили доказе да су се туженој обраћали писаним захтевом за накнаду трошкова превоза, што представља услов за остваривање овог права, па је у одсуству захтева за накнаду трошкова превоза и тужбени захтев тужиоца неоснован.

Основано се ревизијом указује да је материјално право погрешно примењено.

Одредбом члана 13. Закона о државним службеницима („Сл. гласник РС“, бр. 79/05 ... 104/09) прописано је да државни службеник има право на плату, накнаду и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима.

Према члану 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06 ... 99/10), државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, за време које је провео на службеном путу у земљи и иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену и на накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајним премештајем у друго место рада, док је ставом 2. истог члана прописано да услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују се Уредбом Владе.

Чланом 2. став 1. тачка 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Сл. гласник РС“, бр. 98/07), прописано је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, док је висина трошкова регулисана одредбом члана 3. Уредбе, тако што је одређено да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

По оцени Врховног касационог суда, погрешан је закључак нижестепених судова да тужиоци немају право на накнаду трошкова превоза зато што нису доставили доказе да су се туженој обратили захтевом за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Право запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада није условљено подношењем захтева и доказивањем да је запослени сносио ове трошкове. Наиме, право на накнаду трошкова превоза засновано је на непосредној примени одредбе члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 2. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, којима није прописана обавеза запосленог да за остваривање законског права на накнаду трошкова превоза - руководиоцу подноси посебан захтев. Право запосленог на накнаду трошкова превоза је засновано на непосредној примени наведеног закона и подзаконског акта, при чему руководиоци органа имају дискреционо овлашћење да о том праву одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно или да им ове трошкове исплаћују без доношења таквих решења, због чега постојање или изостанак решења о признавању овог права није од утицаја на обавезу тужене да запосленима исплаћује трошкове превоза.

Имајући у виду да нижестепени судови, због погрешне примене материјалног права нису утврдили висину тражених накнада трошкова за долазак и одлазак са рада, на начин предвиђен чланом 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, чињенично стање је остало непотпуно утврђено. Зато су обе пресуде укинуте, а предмет враћен првостепеном суду да у складу са примедбама из овог решења, допуни доказни поступак и правилном применом материјалног права донесе нову пресуду.

Применом члана 407. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци решења. Одлука о трошковима укинута је на основу члана 161. став 3. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић